

ANIMUS MOLESTANDI

**PATRÍCIA
GABANCHO**

Visites que es queden

He conegut per atzar Ryan Chandler, un anglès de pell blanca i fina, entusiasta i portador d'un català més que correcte, que duia també el primer número de la revista

literària que dirigeix. Dirigir és un dir, perquè em temo que hi fa de tot. *Barcelona INK* du el subtítol de *The city's writing*: allò que s'escriu a Barcelona. Com diu Chandler, és una plataforma per a escriptors de llengua anglesa, passavolants o arrelats, als quals Barcelona / Catalunya els ha donat nous referents culturals. Vull dir que la revista és un elogi de la força proteica d'aquesta Barcelona que sovint ens carreguem i que la mateixa revista també es carrega en un poema anònim i chandlerià estampat a la portada.

El poema és titulat *Assassinat a la Boqueria* i descriu en pocs versos contundents un cos empebrat, fumat, condimentat, escorxat, dessagnat, que penja cru d'un ganxo de carnisseria i que resulta ser un turista (si us sembla que dono massa relleu a la turistada, ahir encara vaig sentir dir a una persona intel·ligent que el turisme és una indústria sostenible). En tot cas, la revista recull textos literaris inèdits i entrevistes amb escriptors que han passat per la ciutat i n'han quedat impregnats. Entre ells el gran Colm Tóibín, que va viure a Barcelona durant la Transició i, en una segona estada, abans dels Jocs Olímpics, i que, potser saturat d'entusiasme col·lectiu, va acabar refugiat en un poblet de quatre cases al Pirineu, d'on surt el colpidor relat publicat a casa nostra com a *Un llarg hivern*.

Tóibín és irlandès i els irlandesos tenen una estranya relació amb el llenguatge (al·leguen que escriuen el millor anglès perquè mai diuen les coses de cara i la necessitat del subterfugi els fa esmolat molt l'eina). I també, només faltaria, amb el nacionalisme. Chandler pregunta aquestes

**Ryan Chandler
descriu
un turista
esquarterat
a la Boqueria**

coses als seus interlocutors i aquests, obediets, se'n distancien, perquè no hi ha cosa més dura que prendre posició davant una qüestió nacional que no és la teva. Tóibín diu que ara la idea de nació li sembla "half mad" i, esclar, quina gràcia dir això un cop que mal que bé has resolt el teu problema. En tot cas, la interpretació cosmopolita de la realitat és força interessant, com ho és llegir la poesia que surt dels racons de la ciutat: de l'experiència que el foraster hi viu. Per exemple, un vers: "Núvols de tempesta i skins s'apleguen per evocar la merda del Mont dels Jueus", que porta data del 12 d'octubre i firma de Mark Reading.

Entre els inèdits hi ha un fragment de *work in progress* de Matthew Tree. Com qualsevol escriptor transllenguat (perdoneu) de vegades té la necessitat de tornar a casa, a l'anglès. *INK* publica unes pàgines de *Snug*, una novel·la en construcció de la qual els amics teníem indicis, perquè els escriptors porten els seus treballs a sobre com si estiguessin prenyats. Sabíem que Matthew està escrivint en un creuament de racisme i Àfrica, perquè sovint tragina gruixuts llibres sobre el tema, llibres no traduïts (aquí traduïm molta novel·la però l'assaig no, que no ven) i perquè en parla, amb un cert misteri, sense explicar-ne gaire cosa. Un *snug* és, ara no trobo la paraula, un lloc on ens sentim protegits, escalfadets i bé, però no exactament un refugi, i des de les primeres línies sabem que aquest *snug* infantil i concret saltarà pels aires. Escriuria sobre això, un autor català? Doncs aquesta és la gràcia de les visites que es queden, de la revista que ho explica.*

JOB VERMEULEN

**'Barcelona
INK'
és una
platafor-
ma per a
escriptors
de llengua
anglesa**

TEXTURES

IGNASI ARAGAY

Schopenhauer i el Barça

El recalitrant pessimista Arthur Schopenhauer va deixar escrites cinquanta regles per a una vida passablement feliç. En la seva proposta, el pensador alemany cita en més d'una ocasió una màxima d'Aristòtil: "És prudent no aspirar al plaer, sinó a l'absència de dolor". Al llibret en qüestió, un tractat de

filosofia pràctica que ara ha recuperat l'editorial Herder (*El arte de ser feliz*), el senyor Schopenhauer ens intenta treure del cap la idea que aquest món és una Arcàdia on tots tenim el dret a ser feliços. Això del dret a la felicitat deixem-ho per a l'alegre, ingènua i encisadora frivolitat legislativa dels

nostres polítics, i nosaltres, pobres, mirem de tocar de peus a terra. Diu Schopenhauer que si ho fem, serem una mica menys infeliços, que ja és molt. I també diu que l'important és viure el present en lloc de projectar grans il·lusions cap al futur o de fer-se un passat a mida. O sigui, que seguint el pessimisme

raonat i profund de l'autor -que no és el mateix que un profund pessimisme-, vaig decidir creure que segurament el Barça perdria la Champions i, ara que l'ha guanyat, sóc més feliç que un gínjol. Acabem amb la regla número 26, que diu que cal tenir "sempre present que l'ésser humà no pot assolir més que

una mínima part de tot el que és desitjable". De la qual cosa es dedueix que, o bé Josep Guardiola és una excepció entre els mortals o és que senzillament és un déu i per això, ell sí, té la capacitat de fer-nos feliços. Immensament i perillosament feliços. Amb permís de Schopenhauer.*

**Es pot ser
pessimista
i feliç com
un gínjol**